

LIST IZLAZI TJEDNO. GODISNJA PRET-
PLATA 30 DIN. ZA INOZEMSTVO 60.—
OGLASI PO NAROČITOJ TARIFI.

GODINA VIII. BROJ 35.
Šibenik, 29. kolovoza 1937.

RUKOPISI SE NE VRAĆAJU — ADRESA
UREDNIŠTVA I UPRAVE: ŠIBENIK pp. 17.

Sveti se . . .

Svoje ne damo - u tuđe ne diramo!

Uloga rodoljubne omladine

Jedan ugledan hrvatski rodoljub je ovih dana u dnevnim novinama napisao: Čovjek kršćanin treba da oprost i uvrede njemu lično nanese. Ne možemo ni u ime kršćanstva ni u ime čovječstva od njega zahtijevati da i zaboravi sva zlodjela što mu ih je neko nanio, pogotovo kad tomu nije dao povoda, a život njegov dnevni glasnik je svjedok da je to čovjek poštene prošlosti i sadašnjosti. Ali narod, to treba dobro istaknuti, ne samo da ne mora, nego ni ne smije zaboraviti zlodjela njemu nepravdano nanese. Narod koji brzo zaboravlja sramote i poniženja, koja su mu drugi spremali i počinjali, nije dostojan da živi!

Ako meni lično ko i košulju razdere, oprostiću mu, i mogu misliti da je to učinio u pijanom stanju, časovito uzbudjenju, radi ovoga ili onoga; ali kad je u pitanju narod, narodno dobro i čast, koja nije predmet napadaja i zlostavljanja trenutačne uzbudenosti, nego paklenski smišljenog i pripremanog rada da se naškodi, blati, sramoti, sakati i mrevari, onda se ne može tražiti ni u ime Božje ni u ime čovječanske ljubavi da se oprost i zaboravi nanese zlo i nepravda.

Sela naše domovine, posebice dalmatinskoga primorja, mogli bismo grupirati u više skupina s različitoga gledišta — s obzirom na gospodarski, politički, vjerski, prosvjetni život.

Za sada mislimo samo na jedno. Na nepošten i upravo lopovski rad političkih ljudi u ovo dvadeset i nešto manje godina unatrag. I licejerski rad onih, koji se nisu rodili kod nas, nego su iz vana naručeni bili da nas truju i razdvajaju, i rad, podli i izdajnički, prodanih duša, koje su za Judine pare trgali veo s časnog lika patničke hrvatske zemlje, vrijedni su prezira.

Uistinu je čovjek najveća zagonetka, i najveće pitanje na koje je najteže odgovoriti. I znamo to, da nikada ista kapa ne će pristajati za svaku glavu, ni svaka cipela za svaku nogu. Ali znamo i to, da bi svi čla-

novi jednoga naroda u temeljnim i osnovnim pitanjima, kojima stoji i pada njegov opstanak, morali biti jedinstveni. I svaki onaj koji potgriza ove osnovne temelje svakoga naroda, ubojica je toga naroda, a ako je i član toga naroda, ne samo da je odmetnik, nego i samoubojica.

Nikakvi politikanti nismo kada govorimo o ovim osnovnim pitanjima. Nama je do načela!

Da li je to prokletstvo ili kleta sudbina što u svomu krilu uvijek imamo i plaćenika i zavedenih duša? Jesmo li sami tomu krivi i koliko smo krivi? To sada nisu pitanja na koja odgovaramo.

Činjenica je ta — da još ima mjesta i krajeva u kojima dolazi do izražaja podli i podmukli rad pokvarenih duša, smrtnih neprijatelja svega što je obilježeno hrvatskim imenom; još ima plaćenih duša koje omamljuju i zavaravaju neupućene.

Najoštija riječ, najpogrdniji naziv ne bi bio dovoljan da se u pravom svijetlu iznese duša zlobnih ubojica i samoubojica u našem narodnom životu.

To je teška pilula koju moramo gutati.

Svjesni rodoljubi, posebice omladina sela i grada, koja na prsima nosi znak Križa, mora biti svjesna uloge koju ima odigrati.

Prva stvar koja ne smije nikada nikomu saći s uma jest: nesvjesni pojedinci i zavedene skupine u našim selima braća su naše krvi i našega roda. Na razne izazove ne smijemo odgovarati izazovima, jer to vodi do krvi i neprijateljstva do groba. A ništa drugo ni ne žele i za ničim drugim ni ne idu oni koji su, osobito zadnje vrijeme, pokazali ne samo koliko nas „vole“, nego i kako su protiv toga da nam se dade ono što je najmanje i što nam po pravu Božjem i čovječjem ide (konkordat!).

Druga stvar koju također ne smijemo nikada smetnuti s uma jest: rasrinkavati rad podlih i plaćenih du-

vat psuje; kad upeče sunčano podne, da moraš brisati znoj sa čela, Hrvat psuje; kad hladni vjetar u noći drma prozorima i vratima, opet se ispod hrvatskih krovova čuje pogrdivanje svetog imena Božjega. Tako u svakoj zgod i nezgodi, u nezadovoljstvu i nesreći, u tuzi, ali, katkada, i u veselju.

Nije onda ništa čudno da se uobičajila, kao kakva poslovice, riječ: Psuje kao Hrvat.

Zato je zagrebački nadbiskup-koadjutor, upravo zadnjih dana, pozvao svo svoje svećenstvo, vlasti, pa i čitav hrvatski narod, u borbu proti kletoj psovci, koja je Hrvatima već toliko ušla u krv, da im je postala druga narav.

ša koje vrše crnu i jednu ulogu u životu teške sadašnjice. I pred Bogom i pred čovjekom će odgovarati za svaku kap i svaku ozledu što ju je zadao brat bratu, rođeni Hrvat rođenom Hrvat, a sve hvaleći lopovskoj, podloj i izdajničkoj raboti raznih mračnih tipova koji jedno govore, drugo misle, treće rade.

Ko je širokogrudniji od ljudi s evandeoskom naukom! A takvi smo mi! I ne samo da ne mrzimo nikoga, nego i svakomu nosimo grančicu maslinovu — znak mira. Ali nam je i sveto načelo: svoje ne damo, u tuđe ne diramo. A ko je protiv toga, taj nema u sebi ništa što čovjeka čini čovjekom.

Ima razloga zašto smo ovo napisali!

Hrvatski rodoljubi, posebice svjesna omladina ne smije nasijedati. Prva uloga ima biti: razdora mora nestati, a s lopovskim i plaćeničkim tipovima trgati!

Junior

Katoličke pobjede

FRANCUSKI ŽOSISTI
(1927.—1937.)

Belgijski žosisti su 1935. godine proslavili desetgodišnjicu svoga plodonosnog rada. Ove pak godine francuski žosisti slave svoju desetgodišnjicu.

Vrlo zanosno govore o velikom broju svojih pristaša. Iz njihovih riječi odzvanja ponos i svijest da su učinili nešto i da imaju pravo govoriti o tom uspjehu.

Poslušajmo nekoliko njihovih riječi:

„Godine 1927. je u ovoj zemlji prvi put zalepršala žosistička zastava . . . Godine 1937. ćemo zaposjesti najveći stadion prijestolnice da mogu na nj doći gusti redovi mladih radnika, koje smo pridobili za naš ideal.

Za naš žosistički program, koji je kroz ovih deset godina postao poznat u kavanama, kinima i javnim dvoranama, pred širokom javnošću će se oduševljeno izjaviti šezdeset tisuća mladih radnika i radnica.

Tom pozivu moramo se svi odazvati. Svi naši biskupi neka u tom smislu izdadu naputke, a mi, svećenici i vjernici, provadajmo ih u život. Ni vlasti se ne smiju oglasiti tom pozivu. Doduše, i dosad su postojali zakoni koji su pod kaznom zabranjivali psovku, ali ti zakoni su se samo tiskali u tiskarama i čitali u uredima, ali su se vrlo slabo provadali i primjenjivali.

Ako se složno borimo za svoju narodnu slobodu, onda se složimo i u borbi da se jednom i među hrvatskim narodom bude pravo i dostojno svetilo ime Božje.

Ig.

Veličanstvene su ljetne večeri; veličanstvene su one u Primorju, kad sunce toči svoju krv po malim valama i po širokoj pučini, ali i na nedoglednim ravninama, po kojima se, mjesto mora, talasa pšenica, raž i ječam . . . I ljetne noći su čarljive; noći, u kojima mjesečina ke svoja paučinasta tkanja i s njena pokriva sure vrleti, pitoma prolja i sanjiva jezera.

Ali što je sve to, sva ta ljepota, pred veličanstvom i ljepotom onoga kojega se imenu klanja sva o koljeno na nebu, na zemlji i pod emljom? Što je sve to pred veličanstvom Božjim?

More i kopno, brda i doline, sunce i mjesec opažamo očima i ako saznajemo za njihove čari. Ali kad bismo isto tako mogli vijeti i Boga, koji je čisti i savršeni duh, onda bi za nas sva zemaljska epota izgubila vrijednost i privlačnost. Tada bismo bili ispunjeni potpuno opijeni samo Božjom epotom!

Nu što je sakriveno očima, ni skriveno našem razumu i duhu. Ush otkriva najdeblje zastore tješnosti i proniče bit stvari i osoba. Pa tako se može i Bogu, iako čisti duh, bar donekle približiti upoznati Njegovu ljepotu.

Bog je velik! I lijep, i dobar, i zvišen, i veličanstven. Pa ipak udi Ga vrijeđaju, psuju i proklinju. Nazivaju Ga najpogrdnijim imenima, kakvim čovjek nikada, ni u ljutini, ne naziva čovjeka.

— Sveti se ime Tvoje . . . — ako nas je sam Gospodin učio moliti. Tako se dnevno, po milijun puta ponavlja. Tako moli krvavo gore za vrijeme divnih ljetnih vjetri i vrhunci gora okupani prozirkom mjesečinom. A ipak — ipak ima koji Ga blate i ponizuju pod svih stvorova.

Jednom je svečano objavljeno naredeno: Ne spominjime Gospodina Boga svoja uzalud! — Dakle: ne spominj uzalud, bez potrebe! Prije što onda da kažemo za one koje to veliko i najzvišenije ime izovaraju uz najpogrdnije i najljusnije kletve i psovke!

Nekoć je prorok Jeremija molio: Neka usahne jezik moj, ako zaboravim tebe, Jeruzaleme! . . . A danas vape, velikim glasom, nebo zemlja: Neka usahnu, Gospodine, otrovni i paklenski jezici psovača koji zaboravljaju na ljepotu,

